

Vrchní soud

v Praze

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 17. 6. 2014 v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Sováka a soudců JUDr. Vladimíra Stiboříka a JUDr. Karla Vrzáně odvolání **státní zástupkyně** Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, podané v neprospěch **obžalovaného** [REDACTED], nar. [REDACTED] v [REDACTED], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 4. 2014 sp.zn. 1 T 4/2013, a rozhodl **t a k t o** :

Z podnětu odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu v napadeném rozsudku **z r u š u j e** celý výrok o trestu.

Podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že
obžalovaný

[REDACTED],
nar. [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] t.č. bytem
[REDACTED] s e

o d s u z u j e

za zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ohledně kterého zůstal napadený rozsudek nedotčen,

podle § 185 odst. 3, § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s dozorem**.

Jinak zůstává napadený rozsudek **beze změny**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 9. 2013 sp. zn. 1 T 11/2012 byl **obžalovaný** [redacted] uznán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na tři roky, jehož výkon byl podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. Podle § 84 tr. zákoníku byl současně vysloven nad obžalovaným dohled.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, regionální pobočka [redacted], škodu ve výši 6.464,- Kč.

Podle skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného [redacted] v tom, že dne [redacted] 2012 kolem 01.00 hodin poté, co poškozená [redacted], nar. [redacted], po vzájemné dohodě vstoupila do jeho bytu v domě čp. [redacted] v ulici [redacted] v [redacted] jmenovanou uchopil do náruče, položil na matraci a přes její slovní nesouhlas a opakovanou snahu uhnout, resp. vstát, a dále využívaje své výrazné fyzické převahy na ni nalehl a líbal ji na ústa, následně ji u dveří do místnosti, kam se jí podařilo utéci, zezadu uchopil, natlačil a položil na v místnosti se nacházející psací stůl a přes její odpor, pláč a prosby ji opět začal líbat, vyhrnul jí sukni, stáhl spodní kalhotky ke kotníkům a držíc ji za vlasy jí zasunul do pochvy nejméně jeden prst, jímž pohyboval tam a zpět, a posléze ji přes pokračující verbální odpor znovu strhnul na matraci, kde ji po odmítnutí soulože uchopil za vlasy, položil na záda, klekl si nad ni, svoji hlavu položil do jejího rozkroku, ústy a jazykem stimuloval její pochvu a současně vsunul svůj penis do úst poškozené a dílem zneužívaje jejího strachu a své fyzické převahy, dílem zneužívaje toho, že tato podlehla při seznání

beznadějnosti kladení odporu, poškozenou donutil k felaci jeho údu do vyvrcholení,

přičemž následkem výše popsaného jednání obžalovaného došlo u poškozené jednak k dekompenzaci poruchy příjmu potravy, která byla přítomna již dříve, jednak k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, jejíž příznaky trvaly od projednávané události nejméně do [REDAKCE] 2012 ve středně těžké formě a v méně vyjádřené podobě jsou přítomny dosud, a jež se projevuje nočními můrami, znovuobjevováním se prožitků souvisejících s prožitou událostí, stavy únavy, přetrváváním úlekové reakce, stažením do sebe, vyhýbáním se lidem, občasnými sklony k neadekvátnímu slovnímu agresivnímu chování, poruchami spánku, úzkostmi, strachem, depresi a poruchami soustředění.

K odvolání obžalovaného [REDAKCE] a k odvolání, podanému v neprospěch tohoto obžalovaného státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. 12. 2013 sp. zn. 10 To 114/2013 napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), e) tr. řádu v celém rozsahu **zrušil** a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc **vrátil** Krajskému soudu v Hradci Králové, aby v ní učinil nové rozhodnutí.

Odvolací soud shledal obě podaná odvolání zčásti **důvodnými**, neboť zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu byl zatížen některými vadami, zakládajícími kasační důvody, specifikované ustanovením § 258 odst. 1 písm. b), c) a e) tr. řádu, přičemž podstatně vyšší míru relevance vrchní soud shledal na straně odvolacích námitek, uplatněných státní zástupkyní.

Vrchní soud v Praze přesto ve svém rozhodnutí konstatoval, že soud prvního stupně evidentně vynaložil nemalé úsilí, směřující k tomu, aby plně zákonným postupem spolehlivě zjistil skutkový stav, o kterém by reálně neexistovaly důvodné pochybnosti, v rámci dosti náročného hlavního líčení kvalitně provedl celou řadu pro věc podstatných důkazů a jeho hodnotící postup podle mínění odvolacího soudu většinou výrazně neodporoval zásadám formální logiky.

Vrchní soud takto zjistil, že nalézací soud učinil **správná** a v zásadě úplná zjištění v tom ohledu, že obžalovaný [REDAKCE] jako plně trestně odpovědný pachatel se na místě a v čase dopustil způsobem konkretizovaným v rozsudečném výroku na sebe úzce a bezprostředně navazujícího jednání vůči poškozené [REDAKCE], nepochybně morálně zavrženíhodného a trestně postižitelného, naplňujícího zákonné znaky přinejmenším zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Skutková zjištění nalézacího soudu, shora uvedená, byla podle vrchního soudu v naprostém souladu se skutečnostmi vyplývajícími

z provedených důkazů a byla založena na přesvědčivých a logických úvahách nalézacího soudu, s nimiž se odvolací soud ztotožnil.

Odvolání obžalovaného [REDAKCE] neshledal odvolací soud z převážné části důvodným již vzhledem k tomu, že toto odvolání bylo z větší části jen opakováním obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil již v hlavním líčení, a s níž se krajský soud podle vrchního soudu zcela přesvědčivým způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud proto neshledal důvodu na podstatě skutkových závěrů krajského soudu cokoliv měnit, přičemž v podrobnostech odkázal na písemné odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.

K námitkám uplatněným v odvolání obžalovaného [REDAKCE] odvolací soud uvedl, že krajský soud nepochybil, pokud své skutkové závěry o vině obžalovaného založil především na usvědčujících výpovědích poškozené [REDAKCE] a dále na dalších důkazech, v písemném odůvodnění napadeného rozsudku podrobně citovaných, které hodnotil jak ve vzájemné provázanosti, tak je podrobil i podrobnému rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení.

Závěry o hodnověrnosti a důkazní použitelnosti a spolehlivosti shora uvedených důkazů nalézací soud podložil i podpůrnými důkazy, v písemném odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikovanými a zhodnocenými, a veškeré dostupné důkazy pak ještě dále hodnotil jak souhrnně, tak ve všech vzájemných podstatných souvislostech.

Další konkrétní námitky, procesně relevantně uplatněné v odvolání obžalovaného [REDAKCE], rovněž neshledal odvolací soud způsobitelnými zásadním způsobem zpochybnit správnost a důkazní podloženost skutkových závěrů nalézacího soudu.

Krajský soud postupoval v plném souladu s ustanoveními § 2 odst. 5 a § 2 odst. 6 tr. řádu, v rámci hlavního líčení náležitě provedl všechny reálně dostupné relevantní důkazy a tyto důkazy řádně zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení, vycházejícího ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu jednotlivě, v jejich souhrnu, i ve všech vzájemných souvislostech.

K námitce obžalovaného, že nalézací soud neměl k dispozici natolik ucelený řetězec hodnověrných důkazů, který by umožnil učinit závěr o tom, že se skutek stal, odvolací soud toliko podotkl, že odvolatelem namítaný náhled na hodnocení důkazů, dopadá zásadně na procesní situaci, kdy orgány činné v trestním řízení mají k dispozici pouze **nepřímé důkazy**.

V tomto případě však krajský soud měl možnost provést důkaz plně zákonným a zcela hodnověrným a spolehlivým důkazem **přímým**, totiž výpovědí poškozené [REDAKCE].

V této souvislosti odvolací soud připomněl též významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně právě podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení zhodnotil tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992 – I. Sb. rozh. trest.). V přezkoumávané trestní věci se ovšem odvolací soud s hodnocením důkazů, provedeným soudem prvního stupně, převážně ztotožnil.

Správná skutková zjištění ohledně skutku, konkretizovaného v rozsudečném výroku, posoudil krajský soud podle vrchního soudu správně i po stránce právní, pokud dospěl k závěru, že tento skutek vykazuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Oprávněnou však odvolací soud shledal výhradu obžalovaného, týkající se nedostatečných, a hlavně ne zcela přesvědčivých skutkových zjištění nalézacího soudu ohledně tvrzeného rozvoje posttraumatické stresové poruchy poškozené [REDAKCE] kdy obžalovanému bylo skutečně bez odpovídajícího důkazního podkladu přičteno k tíži prakticky veškeré zhoršení zdravotního stavu této poškozené, aniž byla nade vší pochybnost prokázána relevantní příčinná souvislost a její pokrytí zaviněním obžalovaného.

Obžalovaný právem poukázal především na poměrně zásadní neúplnost dokazování v hlavním líčení, pokud znalkyně neměly vůbec k dispozici stanovisko specialistů, u kterých se poškozená léčila. Kromě toho se měl nalézací soud podrobně zabývat i obhajobou právem vytýkanými rozpory mezi výpověďmi dalších svědků.

Bez náležitého zdůvodnění logických myšlenkových postupů soudu prvního stupně a zevrubného zhodnocení všech ke zmíněné otázce provedených důkazů a skutkových závěrů, na nich založených, jednotlivě, v souhrnu i ve všech vzájemných slávistech, jak ukládá všem orgánům činným v trestním řízení ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, byl hodnotící postup krajského soudu a jeho skutkové a následně i právní závěry v tomto konkrétním případě podle názoru odvolacího soudu v **nesouladu** a nemohly takto zatím obstát.

Podstatně závažnějšími jsou v tomto ohledu vrchní soud označil námitky státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, pregnantně uplatněné v písemném vyhotovení podaného odvolání, se kterými se odvolací soud naprosto ztotožnil a pro stručnost na ně pro jejich přesvědčivost, úplnost a správnost odkázal.

Již za stávajícího procesního stavu přitom zaujal odvolací soud jednoznačný názor, že při skutkových a právních závěrech soudu prvního stupně, které vyjádřil v napadeném rozsudku, bylo nutno považovat uložený trest odnětí svobody z důvodů rovněž přiléhavě uvedených a rozvedených v písemném odůvodnění odvolání státní zástupkyně za nepřiměřeně a nezákonně **mírný**.

Ze všech shora uvedených důvodů Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) a e) tr. řádu **zrušil**, a tomuto soudu **přikázal**, aby trestní věc obžalovaného [REDAKCE] v potřebném rozsahu znovu projednal a o ní rozhodl, resp. soudu prvního stupně tuto věc **vrátil**, aby v ní učinil rozhodnutí nové s tím, že shora konkretizované neúplnosti dosud provedeného dokazování v hlavním líčení i nejasnosti a rozpory při hodnocení důkazů bude muset nalézací soud v dalším řízení odstranit nebo podstatně zevrubněji, důsledněji a hlavně přesvědčivěji svůj postoj a skutkové a následně i právní závěry zdůvodnit, ovšem s dostatečnou oporou v provedených důkazech.

S ohledem na to, že odvolací soud shledal některé dílčí, dosti závažné neúplnosti již v samotném dokazování, provedeném v hlavním líčení nalézacím soudem, nemohl akceptovat návrh apelačního procesního postupu, uplatněný v závěru písemného odůvodnění odvolání státní zástupkyně, neboť nemohl vycházet ze skutkového stavu, který by byl správně a úplně zjištěn v napadeném rozsudku soudem prvního stupně.

Zrušující usnesení přitom odvolací soud učinil podle § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu v **neveřejném zasedání**, neboť s ohledem na charakter zjištěných vad bylo zřejmé, že je nebude možné v rámci odvolacího řízení ve veřejném zasedání zcela odstranit, navíc se chtěl vrchní soud vyvarovat nežádoucího zasahování do výsadních práv a činností nalézacího soudu a současně se rozhodl zachovat obžalovanému i státní zástupkyni právo a možnost případně brojít proti novému rozhodnutí ve věci řádným opravným prostředkem.

Současně odvolací soud podotkl, že teprve po úplném vyřešení všech shora naznačených otázek skutkových bude na místě se zabývat odpovídajícím **právním posouzením**, relevantní úvahy však odvolací soud shledal ve stávající konkrétní fázi trestního řízení předčasnými, stejně jako úvahy o případně nově ukládaném **trestu** odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, ovšem s výjimkou výhrady shora uvedené.

Pouze pro úplnost odvolací soud připomenul, že v dalším řízení **nebude** nalézací soud při svém rozhodování v žádném ohledu **vázán** zákazem reformace in peius, neboť napadený rozsudek byl zrušen též

k odvolání, které podala státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného

Novým rozsudkem ze dne 2. 4. 2014 sp. zn. 1 T 11/2012 uznal Krajský soud v Hradci Králové **obžalovaného** vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a odsoudil ho podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře tří let, jehož výkon podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti let. Současně krajský soud vyslovil nad obžalovaným dohled, vykonávaný ve smyslu § 49 až § 51 tr. zákoníku.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, regionální odbor škodu ve výši 6.464,- Kč.

Podle modifikovaných skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného v tom, že dne 2012 kolem 01.00 hodin poté, co poškozená nar. po vzájemné dohodě vstoupila do jeho bytu v domě čp. v ulici v Pardubický kraj, jmenovanou uchopil do náruče, položil na matraci a přes její slovní nesouhlas a opakovanou snahu uhnout, resp. vstát, a dále využívaje své výrazné fyzické převahy na ni nalehl a líbal ji na ústa, následně ji u dveří do místnosti, kam se jí podařilo utéci, zezadu uchopil, natlačil a položil na v místnosti se nacházející psací stůl a přes její odpor, pláč a prosby ji opět začal líbat, vyhrnul jí sukni, stáhl spodní kalhotky ke kotníkům a držíc ji za vlasy ji zasunul do pochvy nejméně jeden prst, jímž pohyboval tam a zpět, a posléze ji přes pokračující verbální odpor znovu strhnul na matraci, kde ji po odmítnutí soulože uchopil za vlasy, položil na záda, klekl si nad ni, svoji hlavu položil do jejího rozkroku, ústy a jazykem stimuloval její pochvu a současně vsunul svůj penis do úst poškozené a dílem zneužívaje jejího strachu a své fyzické převahy, dílem zneužívaje toho, že tato podlehla při seznání beznadějnosti kladení odporu, poškozenou donutil k felaci jeho údu do vyvrcholení,

přičemž následkem výše popsání jednání obžalovaného došlo u poškozené jednak k dekompenzaci poruchy příjmu potravy, která byla přítomna již v předchozím období, jednak k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, jejíž příznaky trvaly od projednávané události nejméně do 2012 ve středně těžké formě a v méně vyjádřené podobě jsou přítomny dosud, a jež se projevuje nočními můrami, znovuobjevováním se prožitků souvisejících s prožitou událostí, stavy únavy, přetrváváním úlekové reakce, stažením do sebe, vyhýbáním se lidem, občasnými sklony k neadekvátnímu slovnímu agresivnímu chování, poruchami spánku, úzkostmi, strachem, depresi a poruchami soustředění.

Rovněž proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podala **státní zástupkyně** Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ihned do protokolu o hlavním líčení **odvolání**, tentokrát výslovně směřující pouze proti výroku **o trestu**.

V písemném odůvodnění podaného odvolání státní zástupkyně především konstatovala, že krajský soud oproti předchozímu, kasačním soudem zrušenému rozsudku, **zpřísnil** právní kvalifikaci jednání obžalovaného, avšak uložil zcela **totožný**, velmi mírný trest. S užitím ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku a uložením takto mírného trestu se však podle odvolatelky **nelze ztotožnit**.

Podle názoru státní zástupkyně je předně zcela nelogické, aby soud prvního stupně za situace, kdy nebyly zjištěny žádné nové významné skutečnosti, rozhodné pro výměru trestu, na straně jedné zpřísnil právní kvalifikaci jednání obžalovaného, na straně druhé však tuto skutečnost žádným způsobem nepromítl do ukládaného trestu.

Krajský soud sice tento svůj postoj a současně aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku a § 81 odst. 1 tr. zákoníku ve svém rozsudku odůvodnil, státní zástupkyně však má za to, že odůvodnění není přiléhavé a některá tvrzení nalézacího soudu ani nemají oporu v provedených důkazech. Na rozdíl od soudu prvního stupně státní zástupkyně nespatřuje v chování poškozené nic „nevhodného“. Její chování lze označit jako lehkovážné, neuvážené apod., nicméně tuto okolnost lze ztěžít přičítat k dobru obžalovanému, zvláště za situace, kdy poškozená následně zcela srozumitelně a včas dala najevo svůj nesouhlas s jeho chováním.

Krajský soud ve svém rozsudku při úvahách o trestu konstatuje, že přehlédnout nelze ani to, že psychické potíže u poškozené v podstatě odezněly. Toto tvrzení je zcela pravdivé, ovšem zbývá dodat, že je činěno dvacet jedna měsíců po skutku, po mnohaměsíční medikaci a terapii, která u poškozené probíhala. Na zlepšení zdravotního stavu poškozené obžalovaný nemá nejmenší zásluhy.

Nalézací soud při ukládání trestu dále zohlednil, že obžalovaný doložil snahu o započetí studia a pracovní smlouvu. Odvolatelka si však troufá tvrdit, že existence pracovního poměru u zdravého [REDACTED] muže by měla být považována za samozřejmost, nikoli za polehčující okolnost. Pokud jde o předložené přihlášky ke studiu, teprve budoucnost ukáže, zda jde o vážně míněný úmysl obžalovaného, či účelovou proklamaci snahy po nápravě. Hodnotit je významněji již nyní je zcela předčasné.

Obžalovaný je podle názoru státní zástupkyně osobou, která se účelově staví do lepšího světla a využívá k tomu skutečností a činů, které by měly být vnímány jako zcela samozřejmé, „nestojící za zmínku“, a to pro svůj soulad s běžnými morálními normami – viz např. v zásadě

nesouvisející část závěrečné řeči obžalovaného, ve které popsal své zásluhy na záchraně účastníka jedné dopravní nehody.

Krajský soud dále uvedl, že obžalovaný je otcem tří nezletilých dětí, a ani v této oblasti nic negativního zjištěno, a lze tedy dojít k závěru, že obžalovaný o tyto řádně pečuje. Odvolatelka však poukázala v této souvislosti na to, že takové tvrzení má oporu pouze ve vyjádření obžalovaného, nebylo žádným způsobem objektivizováno. Za situace, kdy každé z dětí obžalovaného má jinou matku a ještě v září loňského roku jmenovaný tvrdil, že pracuje pouze brigádně a výživné hradí v rámci možností, lze takový argument bez existence dalších důkazů sporovat.

Podmínky k užití zmírňujícího ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, tím spíše k uložení podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, **nebyly** podle názoru státní zástupkyně **splněny**.

Kromě toho státní zástupkyně ke svému požadavku na uložení přísnějšího trestu doslovně ocitovala část svého předchozího dovolání, v němž předestřela argumenty, na nichž i nadále trvá: Jedinou zdánlivě „polehčující“ okolností případu bylo –slovy krajského soudu – naivní a riskantní chování poškozené, která v pozdních nočních hodinách neuváženě souhlasila s tím, že navštíví byt pro ni prakticky neznámého muže. Jak též konstatoval krajský soud, tato okolnost však v žádném případě nemůže omlouvat jednání obžalovaného. Poškozená opakovaně, zcela jednoznačně a srozumitelně dala najevo, že o jakoukoliv formu intimností nestojí, což v civilizovaném světě musí druhá strana bez dalšího respektovat.

Obžalovaný nejen, že tyto projevy nerespektoval, ale prokazatelně využil svojí výrazné fyzické převahy, která poškozenou činila spolu s jejím strachem o život fakticky bezbrannou. Odvolatelka má za to, že ani osoba a poměry pachatele tak v projednávaném případě neindikují, že by uložení pouze výchovného trestu bylo dostačující.

Přes fikci beztrestnosti nelze na obžalovaného hledět jako na osobu charakterově výrazně kladnou. Obžalovaný je prokazatelně osobou mající velmi laxní vztah k morálním a právním normám a i jeho vztah k ženám je leckdy nepřijatelný. Znalcem byly u obžalovaného zjištěny rysy nezdrženlivosti a nezodpovědnosti, která je mimo jiné spatřována v tom, že ve svém věku již vystřídal větší množství sexuálních partnerů a má tři děti se třemi různými partnerkami, přičemž s žádnou z nich nežije.

Obžalovaný je nezaměstnaný, pracuje pouze brigádně, je tedy zřejmé, že je osobou jak bez pracovního, tak bez odpovídajícího sociálního zázemí. Státní zástupkyně má tedy za to, že okolnosti případu ani osoba a poměry pachatele nezakládají důvod pro uložení pouze výchovného trestu, a jak již bylo konstatováno dříve, neodůvodňují ani užití zmírňujícího ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku.

Závěrem státní zástupkyně poukázala na tu část kasačního usnesení vrchního soudu, v níž tento soud uvedl, že již za tehdejšího stavu bylo nutno považovat uložený trest odnětí svobody za nepřiměřeně a nezákonně mírný. Podle státní zástupkyně ze strany nalézacího soudu došlo uložením téhož trestu, jako v předchozím rozsudku, k porušení ustanovení § 264 odst. 1 tr. řádu.

Státní zástupkyně proto **navrhla**, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu **zrušil** a aby podle § 259 odst. 3 tr. řádu ve spojení s § 259 odst. 4 tr. řádu ve věci sám **rozhodl** ve smyslu návrhů shora uvedených.

Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, přítomný veřejnému zasedání, konaném o podaném odvolání, doplnil shora citovaný závěrečný návrh v tom ohledu, aby byl obžalovaný [REDAKCE] pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody do věznice **s dozorem**.

Vrchní soud v Praze v procesním postavení soudu odvolacího **přezkoumal** z podnětu odvolání, podaného v neprospěch obžalovaného [REDAKCE] státní zástupkyní Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost **celého oddělitelného výroku o trestu** napadeného rozsudku soudu prvního stupně, proti kterému odvolatelka podaný opravný prostředek zaměřila, a zabýval se rovněž správností postupu řízení, které vydání tohoto výroku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

Odvolací soud přitom shledal odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové z převážné části **důvodným**.

Odvolatelka ze zákonných důvodů naprosto správně, přiléhavě a přesvědčivě specifikovaných a odůvodněných v podaném odvolání, písemně zdůvodněném podáním ze dne 8. 4. 2014, dospěl k plně oprávněnému závěru, že v případě obžalovaného [REDAKCE] již nebylo možno zákonného účelu trestu spolehlivě dosáhnout trestem odnětí svobody, nespojeným s jeho přímým výkonem, konkrétně trestem odnětí svobody podmíněně odloženým, byť doplněným krajským soudem vysloveným dohledem.

Takto uložený trest shledal Vrchní soud v Praze v souladu s § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu trestem **nepřiměřeně mírným**.

K odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, podaném v neprospěch obžalovaného [REDAKCE] výslovně proti výroku o trestu, proto odvolací soud tento oddělitelný výrok podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil, a protože mohl sám ve věci rozhodnout na podkladě skutkového stavu, který byl nalézacím soudem na základě řádně a zákonně vedeného dokazování v zásadě správně zjištěn, vrchní soud postupoval podle § 259 odst. 3,

odst. 4 tr. řádu a obžalovanému uložil **nepodmíněný** trest odnětí svobody.

Na rozdíl od názoru, vyjádřeného v písemném odůvodnění odvolání státní zástupkyně, dospěl odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, k závěru, že vzhledem k okolnostem případu i vzhledem k poměrům pachatele by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákoníkem stanovené ve výměře minimálně pět let bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání zejména za situace, kdy na něho ještě přímým výkonem trestu odnětí svobody nebylo dosud převýchovně působeno.

Vrchní soud v Praze proto fakultativně snížil trest odnětí svobody, ukládaný obžalovanému [REDAKCE] pod dolní hranici trestní sazby, stanovené ustanovením § 185 odst. 3 tr. zákoníku, a uložil mu trest odnětí svobody ve výměře tří let, pro jehož výkon obžalovaného zařadil v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s dozorem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** řádný opravný prostředek přípustný. **L z e** proti němu podat **d o v o l á n í**.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Nutný obsah dovolání vymezuje ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 17. června 2014

Předseda senátu:
JUDr. Zdeněk S o v á k , v. r.

Za správnost vyhotovení:
[REDAKCE]

